

Josep Lluís Bausset: homenatge a l'home subterrani

És un símbol viu i actiu del valencianisme: Josep Lluís Bausset, incansable defensor i propagador de les idees de país i de progrés, arriba als cent anys. Aquest article és un preludi de l'homenatge que rebrà el dia 27 de febrer, a València.

Perquè enguany celebra cent anys i per la manera com els ha sabut viure: vet aquí un concís resum dels motius que ens impulsen avui a escriure aquestes ratlles, i a fer-les públiques, i a estendre amb elles a tot arreu del país l'enhorabona. Al capdavant, una terra que és capaç de donar fruits de tant de coratge com Josep Lluís Bausset mostra un tremp que explica finalment rebrots i pervivències.

Josep Lluís Bausset, el senyor Bausset, és exemple de les tenacitats que calen –sovint discretes, fins i tot silencioses, sempre constants– per mantenir viva la flama del país, per fer-la créixer i enfortir-la i escampar-ne incansablement les guspies. Que haja sempre optat pel treball anònim (“subterrani”, com deia Joan Fuster), que haja defugit publicitats i fanfàrries no significa que no siguem capaços, els homes i les dones que avui som una mica més lliures gràcies al seu esforç, de reconèixer-li la tasca al professor Bausset.

“Bausset és un altre cas admirable: Abans de la guerra ell i els seus amics del poble constituïren una entitat valencianista, estaven quasi tots subscriptos a periòdics catalans; una vegada assistiren amb llur bandera a un míting pro estatut valencià i quan un dels oradors començà a parlar en castellà abandonaren sorollosament l'escenari amb la bandera i tot.” Li ho escrivia Joan Fuster per carta a Vicenç Riera Llorca, i en poques línies resumia l'esperit i l'empenta dels anys en què nasqueren l'Agrupació Valencianista Republicana, el Centre d'Actuació Valencianista o l'Associació Protectora de l'Ensenyança Valenciana, entitats on Josep Lluís Bausset va dur a terme un treball intens i entusiasta, al costat d'actives personalitats de la llengua i la cultura com foren Manuel Sanchis Guarner, Carles Salvador o Enric Soler i Godes. En tots i cadascun dels anys que han passat des d'aleshores, Bausset ha mantingut –i manté– idèntica actitud de compromís i perseverança.

Després de la guerra i les depuracions franquistes, el professor Bausset, farmacèutic, químic i practicant de medicina i cirurgia, es va traslladar a València i va conèixer un jove Joan Fuster: s'havien vist a la famosa “pensió clorofil·la” –anomenada així per la poca carn que els hostes trobaven al plat– i van coincidir en una llibreria de vell, cercant llibres en català: l'amistat ja mai no es va desfer.

D'aquella època data el naixement d'una tertúlia a la qual de seguida es féu assidu també Fuster i que avui dia es continua reunint, cada dilluns de l'any, a la mateixa ciutat de València. La veu del senyor Bausset s'hi sent tan clara i raonada com sempre.

No cal dir que, fidel a l'esperit d'activista que la situació del país ha reclamat, Josep Lluís Bausset va saber combinar, amb franquisme o sense ell, el bell costum de contrastar parers amb l'acció a favor de la llengua i la consciència nacional: des del seu poble, des de l'Alcúdia, on ha arrelat i fructificat, Bausset va saber unir un grup de joves al voltant d'iniciatives com ara la revista *Parlem* –una de les primeres edicions en català al País Valencià durant la dictadura franquista–, va organitzar tota mena d'actes culturals i conferències –amb Josep Vicent Marquès, Ernest Lluch o l'imprescindible Sanchis Guarner– o va tirar endavant un programa de ràdio que parlava de les coses del camp en la llengua dels oïdors. L'ordre de prohibició que hi va enviar el governador civil franquista és d'antologia: “Enterado de que en esa emisora se emite un programa en valenciano, no podemos consentir, después de tres años de Guerra Civil, ciertas resurrecciones que puedan poner en peligro la Unidad de la Patria.” Tenien la força i van fer tancar. Però Bausset tenia les raons i va continuar, infatigable, en sintonia: de seguida va organitzar, des de l'Alcúdia mateix, classes nocturnes de valencià per a adults. Heus ací l'esperit Bausset.

Josep Lluís Bausset ha deixat empremta en els seus alumnes, tant als instituts on ha fet classe (a Tortosa, Xàtiva, Alzira o Carcaixent) com als cursos nocturns que ell mateix bastia, ha ajudat a refer la trama política i cívica que tot país necessita per tirar endavant (va ser fundador tant del Partit Socialista del País Valencià de Vicent Ventura com d'Acció Cultural del País Valencià, per exemple) i continua, des de la seua característica lucidesa, des de l'honestedat i la constància i l'entrega al país, essent exemple per a tots nosaltres.

Que no demane homenatges no significa que no els meresca: al capdavant, reconèixer la figura de Josep Lluís Bausset ens fa, a tots, una mica més dignes.

Per molts anys, senyor Bausset!

Manuel Boix (pintor i escultor), Francesc de Paula Burguera (periodista), Eliseu Climent (president d'ACPV), Antoni Ferrando (professor de la Universitat de València), Josep Iborra (escriptor), Joan Llinares (director executiu del Palau de la Música Catalana), Joan Francesc Mira (escriptor), Vicent Partal (director de Vilaweb), Vicent Pitarch (membre de l'Institut d'Estudis Catalans), Vicent Sanchis (director de Barça Televisió), Isabel-Clara Simó (escriptora), Ramon Trullenque (metge).